

ALARMA

Francisco Tomás*

Fa uns dies el responsable d'un important grup d'investigació de la Universitat de València amb múltiples connexions amb altres grups d'Espanya i l'estranger em comentava el seu desencant davant les dificultats creixents que es plantegen en la realització de la investigació. I no es lamentava precisament de les dificultats dels problemes científics o de l'escassetat de mitjans materials a l'abast. La seua queixa més important eren les incerteses que no paren de produir-se en el finançament i la gestió de la investigació, incerteses que en molts casos fins i tot posen en perill la feina.

Entre aquestes podem esmentar totes les derivades del llarg lapse que transcorre des que es produeix una convocatòria fins que es resol, de l'extemporaneïtat de les subvencions, que es comuniquen sense temps material perquè puguen ser executades per imperatiu d'unes allunyades normes d'"Hisenda", i que, per tant, es perden, de la necessitat de renovar anualment el marc legal que acull un projecte amb una durada que es preveia que s'estendria durant uns quants anys, de la falta d'un calendari regular de convocatòries, de projectes, de beques... En fi, d'una provisionalitat que es contraposa a l'assossec que és necessari per a investigar. I tot això amb un increment de controls burocràtics que fins no fa gaire es consideraven innecessaris, i ho continuen essent a parer de qui subscriu. Les esperances que es van suscitar amb la creació del Ministeri de Ciència i Tecnologia en el Govern espanyol, i l'Oficina de Ciència i Tecnologia en el Govern valencià, van llanguint a mesura que passa el temps. La reacció és massa lenta per afrontar el dinamisme que imposa la investigació, en un món com és el de la ciència, cada vegada més competitiu.

No voldria que aquestes paraules foren interpretades en un to reivindicatiu. Realment volen expressar un sentiment, el sentiment que es condensa en el títol, i que com a responsable de la investigació en la Universitat de València em causa una extraordinària preocupació. El llanguiment del sistema espanyol de R+D està generant un sentiment de frustració i de cansament entre els nostres investigadors que posa en greu perill la continuïtat del sistema mateix. L'investigador ha d'esmerçar una gran part del seu esforç no ja a

generar coneixements o a transferir-los, sinó en la gestió, en la burocràcia, per afrontar normatives canviants, cada vegada més aclaparadores, mentre espera les ocasionals convocatòries d'abast incert.

És imperatiu que els llums vermells d'alarma que han anat encenent-se cada vegada amb més freqüència servesquen per despertar de la seua letargia els responsables polítics, i la societat en general. No es tracta d'injectar més recursos en la investigació, que també, sinó de fer que aquests recursos permeten als investigadors d'aplicar-se a la seua feina amb llibertat i con-

tinuïtat, que els alliberen de les incerteses i de les servituds administratives. D'aquesta manera podran transmetre a les joves generacions que s'incorporen a la investigació la mateixa il·lusió que van aportar quan començaren la seua vida científica.

«ÉS IMPERATIU DESPERTAR DE LA SEUA LETARGIA ELS RESPONSABLES POLÍTICS, I LA SOCIETAT EN GENERAL. NO ES TRACTA D'INJECTAR MÉS RECURSOS EN LA INVESTIGACIÓ, QUE TAMBÉ, SINÓ DE FER QUE AQUESTS RECURSOS PERMETEN ALS INVESTIGADORS D'APLICAR-SE A LA SEUA FEINA AMB LLIBERTAT I CONTINUÏTAT, QUE ELS ALLIBEREN DE LES INCERTESES I DE LES SERVITUDS ADMINISTRATIVES»

*Vicerector d'Investigació de la Universitat de València